

*Українська хустка – Берегиня,
Символ ніжності, нетлінної краси!*

7 грудня – Всесвітній день
української хустки

Kamella

Перша писемна згадка про хустку приходить до нас з 1657 року, у описі шведського посла, який відвідав Богдана Хмельницького йдеться про жінок, які носили на головах білі хустки з бавовни.

Елементи народного вбрання, які були виготовлені з тканини ще у давні часи, матеріально не збереглися до наших днів. Сьогодні про давній український одяг, зокрема про головні убори, ми дізнаємося з східних, руських та візантійських рукописів і книг. А також для ознайомлення велике значення мають твори мистецтва: живопис, графіка, фрески та мозаїки – з детально виписаними зображенням.

Головні убори виразно передають дух часу, традиції, уявлення і смаки людей, їхній соціальний стан.

День Української Хустки почали відзначати з ініціативи вінничанки, депутатки Вінницької обласної ради, президента Міжнародного Клубу Успішних Жінок України Людмили Станіславенко. Ініціативу підтримали громадські діячі, актори та успішні жінки з України та усього світу. У 2019 році свято відзначили в Іспанії.

Свято набуло такої популярності, що 7 грудня, у день Святої Катерини, українки всього світу кутаються у квітчастий головний убір своїх мам і бабусь. Цього дня українки в різних країнах світу беруть участь у флешмобі «Зроби фото з хусткою».

НАШІ ОБЕРЕГИ

*Обереги... Наші сокровенні,
Серед них – хустина майорить,
Мов яскрава, пишна наречена,
Маками, трояндами горить...*

**...У нас вишиванки, хустина, калина -
Це символи й гордість, краса України.
У них вкарбувалась любов до Вітчизни
З появи на світ... і до самої тризни.**

***Хустина, як пісня, легка і крилата,
Як мамина ласка, як батьківська хата.***

***Я мамину хустку зі скрині дістану
Вона до лиця мені завжди буде
В її візерунках барвистих повстане
Жіночого роду коріння святе.***

***Одягнеш хустину і ти - справжня жінка,
Бо ти з України і ти - українка .
А наша хустина - жіноча краса
Із роду до роду, не втрачена часом.***

**Це витвір людини, це символ народу,
І хустка жіноча не вийде із моди.
Із чим можемо зрівняти квітчасту хустину ?
Хіба є щось краще її на заміну ?**

***У ній і традиції, в
ній і культура,
Хустки є для свята
і є для зажури,
Хустина, як пісня,
легка і крилата,
Як мамина ласка,
як батьківська
хата.***

Хустка є символом прихильності, любові, вірності, прощання, скорботи, оберегом і важливим ритуальним предметом. Дивовижні, неповторні, з фантастичними кольорами та казковими візерунками, делікатними сюжетами та неймовірною кольоровою гамою. Вони посміхаються мальвами та підморгують таємничими орнаментами.

*Обереги...Те,
що нас єднає,
З даліни дарує
вороття,
Вічно на порозі
зустрічає
І дає наснагу для
життя...*

Хустка для українок – це не просто головний убір, це річ символічна, знакова, і є нашою культурною спадщиною

*Хтось носить хустину
у будні, хтось у свято,
Хтось скромну,
просту. Ну а хтось і
багату.*

*Хустина для жінки
завжди актуальна,
А жінка в ній мила,
приваблива й гарна.*

Хустка поєднувала жіночі покоління і передавалася як сімейна цінність від матері до дочки, це була родинна реліквія.

**Бо хустка квітчаста – це сила жіноча !
Українського роду святий оберіг!
Носити її я з гордістю хочу!
Долаючи кроки життєвих доріг!**

*Є хусток багато в мене:
Синя, біла та зелена,
В ружах квітних і узорах.
Дивовижних, наче зорі;
Ще - червона і
жовтенька,
Ті лишила мамі ненька.
Закладаю їх на плечі,
Одягаю при хуртечі.*

*Не носити просто гріх,
Бо хустина – оберіг,
Тепла згадка про
родину
І про Неньку Україну,
Що в душі навек єдина,
Як і мова солов'їна.
Хоч світлини випадкові
Хустку я ношу з
любові.*

***І мода на хустку
у нас не зникає ,
її кожна жінка на себе
вдягає .***

***В сучасному стилі
і гарно й звабливо
Завжди неповторно
і дуже красиво.***

*Бабусі хустка на моїх плечах,
на ній усе як на долоні,
сплелися квіти в дивних пелюстках,
два кольори – і чорне, і червоне*

***Краса в хустині нашій споконвічна,
Як і душа, що з піснею жила,
Бо в Українок і душа лірична
У ній багато сонця і тепла.***

Хустка є символом прихильності, любові, вірності, прощання, скорботи, оберегом і важливим ритуальним предметом. Дивовижні, неповторні, з фантастичними кольорами та казковими візерунками, делікатними сюжетами та неймовірною кольоровою гамою. Вони посміхаються мальвами та підморгують таємничими орнаентами.

*Бо хустина – оберіг,
Тепла згадка про родину
І про Неньку Україну*

*На хустині цвіт калини відводить
лихо від дитини.*

Хустка є наш оберіг, яка зігріє нас усіх!

У недалекому минулому хустка була необхідна і багатому, й бідному, і старому, й малому. Хустка, як берегиня роду, була поруч із людиною від народження до останнього подиху. Хустка на хрестинах, на весняних хоровах, на сватанні та вінчанні, на проходах козака на війну...

Протягом століть хустина була в Україні найдорожчим подарунком, що символізує домівку та матір. Це — невід’ємна частина української культурної спадщини.

Якщо у сім'ї хворіло немовля, його сповивали у мамину хустку. Якщо думали, що дитину зурочили, її обличчя витирали сподом спідниці або виворотною стороною ношеної хустки. За традицією, це мало оберігати малюка від хвороб та злих думок і очей.

Залежно від регіону, жінки використовували різні способи зав'язувати хустки. Наприклад, на Півночі її в'язали під підборіддям, а кінці зав'язували на маківці. На Київщині кінці хустки обгортали навколо шиї та зав'язували на потилиці. На території Середнього Подніпров'я хустку драпірували довкола голови, але так, щоб залишити відкритим денце очіпка.

Сьогодні яскраві хустки поступово завойовують прихильність не тільки українок, а й модниць всього світу

Хустка є символом прихильності, любові, вірності, прощання, скорботи, оберегом і важливим ритуальним предметом. Дивовижні, неповторні, з фантастичними кольорами та казковими візерунками, делікатними сюжетами та неймовірною кольоровою гамою. Вони посміхаються мальвами та підморгують таємничими орнаменами.

Флешмоб до Всесвітнього дня української хустки встановив національний рекорд України «Міжнародний флешмоб упродовж доби. Найбільша кількість жінок в українських хустках». За 24 години до акції долучилися більше ніж три тисячі жінок із 13 країн світу,

У 2020 з нагоди свята українки в різних країнах світу також брали участь у флешмобі «Зроби фото\відео з хусткою». Саме у 2020 році, під час відзначення Дня Української Хустки, було встановлено національний рекорд — найбільша кількість жінок в українських хустках, фото яких викладено в соціальних мережах. До встановлення рекорду долучились етнічні українки, які мешкають за кордоном та жінки з 20 країн світу.

У 2022 році, на тлі повномасштабного вторгнення в Україну, свято отримало новий символ — жовто-блакитний прапор Дня Української Хустки (ДУХ). Цей стяг було створено не лише як символ свята, але й як втілення єдності та благодійності. На прапорі нанесено імена благодійників, які зробили внески на підтримку українських захисників та захисниць.

Популяризація української хустки символізувала не лише культурну спадщину, а й солідарність та підтримку жінок, які перебувають на передовій, у волонтерському русі або вимушено покинули країну через бойові дії.

Хустка для українок – це не просто головний убір, це річ символічна, знакова, і є нашою культурною спадщиною. Хустка поєднувала жіночі покоління і передавалася як сімейна цінність від матері до дочки, це була родинна реліквія.

Дівчата та жінки раніше носили хустку протягом усього року. Водночас вона стала обов'язковим головним убором заміжньої жінки. Хустка була ознакою соціального становища жінки: молоді жінки носили білі або яскраві хустки, старші жінки – темні, вдови – чорні. Це також свідчило про рівень достатку сім'ї, адже заможні жінки покривали голову хустками з дорогих тканин, бідні – з дешевших.

Покривання голови молодої – настільки ж важливий ритуал, як і розплітання коси. Весільний коровай дружби також обов'язково несли на хустці, а його шматочки роздавали гостям за допомогою маленьких хусточок – не "голими" руками.

*Відчиняю скриню, ну а там хустки.
Згорнуті учетверо мамині роки.
І бабусі свято в кожній із хусток.
Майорить віночок з листя і квіток.*

Хустки бували фабричними та домотканими. Як правило, їх виготовляли власноруч або купували в жінок, які вміли це робити. На верстатах ткали однотонний квадратний відрізок тканини і нав'язували на ньому тороки. Інколи кінці хусток вишивали однотонними або різнокольоровими нитками – їх залишали на свята або для урочистих подій.

Хустка – це невід’ємна частина української культурної спадщини. Сьогодні яскраві хустки поступово завойовують прихильність не тільки українок, а й модниць всього світу. А от же українське вкотре стає світовим трендом .

Тож відроджуймо, популяризуймо наші українські традиції, звичаї та обряди! Хустка і сьогодні є найкращим подарунком, що гріє душу, лікує рани, плекає віру та світлу надію. А хустка, яку подарувала матуся, залишила у спадок бабуся, нехай стане у домі неоціненною реліквією.

Вітаю всіх, хто шанує і любить українську хустку! Вона - оберіг, наше натхнення, мистецтво, що зігриває не лише тіло, але й душу. Нехай кожна хустка буде для вас джерелом національної сили, впевненості та віри!